

sante er, at regeringen føler sig så presset, at man vil lave et forslag til vedtagelse sammen med SF, hvor SF trækker regeringen rundt i mænen og siger: Vi skal nok skrive vedtagelsen, vi skal nok skrive de ting, der skal stå i den. Men så må miljøministeren gå ind i debatten et par gange for at forsvare sine handlinger, og det forstår jeg godt miljøministeren gør, men miljøministeren skal ikke klandre os for, at vi kommer med en bemærkning om det.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg må sige, at det er med en hel del undren, man læser dette forslag til vedtagelse, når man har fulgt forhandlingerne om optagelsen af de øst- og centraleuropæiske lande.

Vi er i den nuværende proces med at optage de 10 ansøgerlande nået gennem halvdelen af de kapitler, der omfatter optagelsen i EU, og sådan som jeg har forstået Kommissionens oplæg og det, der har været dansk politik indtil dags dato, er opgaven at få de øst- og centraleuropæiske lande optaget så hurtigt som muligt, men på deres egne præmisser, i den hastighed, de har lyst til, og med respekt for, hvordan de ønsker kapitlerne afviklet. Men det er ikke det, der står i den vedtagelse. Her står der derimod, at kandidatlandene skal holde tempoet i reformprocessen, især på miljøområdet, og at det skal ske på så kort tid som muligt.

Det er simpelt hen et brud med den måde, regeringen hidtil har argumenteret på, når det gælder optagelsen af de øst- og centraleuropæiske lande, og når vi tænker på, at Niceforhandlingerne skal afsluttes i næste uge, synes jeg, det er meget, meget væsentligt, at regeringen i dag afgiver det klare signal, at Danmark ikke spænder ben for Øst- og Centraleuropa, men at vi fastholder den progressive linje, der altid har været dansk politik.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt stille ordføreren for forespørgerne et spørgsmål. Nu har der været en debat, som måske nok mest handler om, at regeringspartierne og de borgerlige partier har et eller andet, som de godt vil diskutere indbyrdes, men det er lidt vanskeligt at forstå, hvad det egentlig går ud på. Hvad er indholdet af den diskussion, vi har overværet? Det er meget vanskeligt at finde ud

af, og derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge ordføreren for forslagsstillerne:

Hvad er det for en ændring af Danmarks politik, som bliver konsekvensen af den her vedtagelse? Vi har jo den holdning i Enhedslisten, at vi støtter, hvis der kan besluttes forbedringer her i Folketinget. Nu er vi ikke enige i alle de ting, der står i det forslag til vedtagelse, som hr. Jørn Jespersen har fremsat – det vil jeg vende tilbage til – men det er meget væsentligt for os ved bedømmelsen af sådan et forslag, om der er noget konkret, et eller andet, som regeringen rent faktisk skal gøre nu, som den ikke tidligere har gjort. Det vil jeg godt bede om at få opklaret.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Efter vores opfattelse ligger det forslag til vedtagelse, som er på bordet i dag, smukt i forlængelse af den politik, som regeringen har ført vedrørende udvidelsesforhandlingerne og på miljøområdet. Men som ministeren også bemærker, er det ganske nyttigt indimellem, når man er i gang med en meget kompliceret, sammensat proces, at kigge lidt på det fra oven og se: Hvor langt er vi kommet? Hvordan går det? Er der nogen steder, hvor vi skal være ekstra opmærksomme, hvor der er grund til at klargøre og præcisere nogle ting?

Det, der ligger i denne her vedtagelse set fra vores side, det, der er intentionen med den, er at sende et signal om en udstrakt hånd fra Danmark og fra EU til ansøgerlandene og sige, at der skal være tale om et partnerskab med henblik på udvidelsen, der skal være tale om et samarbejde, der er tale om delte forpligtelser. Det er sådan set det helt centrale at være opmærksom på det, også i forlængelse af fru Henriette Kjærs spørgsmål tidligere: Hvad er det, der risikerer at skride? Jamen det, der risikerer at skride i sådan nogle meget tekniske forhandlinger, er jo, at man er meget fokuseret på de enkelte paragraffer i miljøkapitlet og derfor kommer til at drukne i detaljer i stedet for at have et overordnet blik på: Hvor er det, vi er på vej hen? Hvor er de store miljøgevinster, vi skal høste? Hvor er risiciene, som vi skal undgå?

Den overordnede debat er vigtig, og det, regeringen skal gøre, er at være ekstra opmærksom på – ud over, hvad man har været i forvejen – at det virkelig er en miljøgevinst, vi får ud af udvidelsen, og at vi høster alle de fordele, som der er muligheder for at høste.